

FÖRENINGEN
SVENSKA SKYDDS- OCH SJUKVÅRDSHUNDEN

Meddelande nr. 3.

Den 12 december 1931.

Red. Bertil Schröder, Österns hamn 47, Stockholm. - Tel. (1)13844.

J u l f e s t e n.

F.S.S.S.H:s julfest går av stapeln torsdagen den 19 december å rast. Tre Remmare. Samling kl. 8 em. varvid avätas en enkel supé. Härfter följer julklappsutdelning och dans. Vänner och bekanta till föreningsmedlemmarna äro välkomna. Klädsel vardagsdräkt. Var och en torde mottaga två julklappar (värde c:a 20 öre), väl emballerade och försedda med påskrift helst vers. Pris Kr. 5:-- pr person.

Avslutningsdagar för appelldressyrkurserna.

Avslutningsdagen för torsdagskursen förbereds den 17 december. Tisdagskursen för avslutning förbereds den 18 december. Plats och tid för båda kurserna är K. Svets Artillerisällens ridhus och samling kl. 6.50 em. p r e c i s. Till examinatorer har styrelsen utsett: Kapten C. Gyllenhammar, Poliskommissarie O. Amnasson och Polisman W. Stohm med Herr B. Schröder och Ing. B. Dahlin som suppleanter.

Diplomutdelning.

I samband med julfesten förrättas diplomutdelning till godkända kursdeltagare i appelldressyrkursen.

Prisutdelning för rapporthundtävlingen den 18/10.

Prisutdelning äger rum vid julfesten den 19 dennes.

Vad en krigsblind skriver:

..... Först vill jag besvara Eder fråga, om hanhund eller tik är den lämpligaste förarhunden. Det kan jag icke fastställa, men jag kan säga, att de bägge hachundar jag haft varit synnerligen goda förarhunder och minst lika bra som en tik. Dessa hunder har jag själv utbildat och endast med vänliga ord och utan all stränghet. En tik, vilken jag även drosserat, visade sig "Enstätticher" så ha hundarna. Den åsikten, att hanhunden lätt kan lämna sitt arbete och springa efter någon löpande tik, är icke alltid rätt. Mina hunder gjorde det åtminstone icke, och om en hanhund gör det, så har föraren största skulden därtill, ty då har han icke hunden i sin hand. Hundens skall vara föraren absolut lydiga och utan att detta frambringas genom härskhet. Jag anser, att hundens skall veta, när han är i arbete och att arbetet för honom skall vara en absolut plikt, liksom det är för oss människor. Ett gammalt ordspråk säger: Först arbete sedan lek.

Jag skall här berätta Eder något om mina hundars duktighet. Även då de icke gingo i sele och därmed söka framhålla hundens förstånd, oaktat många kynologer anse, att hunden endast har instinkt.

Jag gick en dag ut med min hund, som var okopplad, för att han skulle få sköta sig. Jag fortsatte min vandring till nästa gathörn, tog av till vänster och passerade två sidogator, varpå jag vände åter. För att kunna finna vägen höll jag käppen i rännstenen. Samma väg gick jag en annan dag och ännu denna gång fortsatte fram till en tredje tvärgata, men jag hade icke gått fem steg framåt på den nya vägen, förrän min hund springer emot mig, hoppar upp på mig och lägger bägge framtassarna på bröstet. Jag talade med honom och gjorde försök att vilja gå vidare. Hunden blev då allt ivrigare i sina bemödanden att hålla mig kvar och visste knappast vad han skulle laga sig till för att hindra mig att fortsätta. Jag förstod, att det var något hunden ville meddela mig, varför jag pratade med honom på nytt och sade:

"Bra, bra, pass på." Då sprang han från mig till höger ut på gatan och ställde sig. Han utstötte så några klagande ljud, som om han ville säga "kom hit". Jag gick försiktigt efter honom, och märkte, huru han förde mig i en halvcirkel ut på gatan och därpå upp på trottoaren igen, varpå han glatt sprang ifrån mig för att sköta sig. Strax efteråt kom en herre gående emot mig, och jag frågade honom, om någon stod på trottoaren. Han svarade, att en vagn med två hästar hade stannat på gatan och att hästarna gått upp på trottoaren och stannat och tittade in i en trädgård. Vägen var sålunda alldeles spärrad för mig. Det inträffade var en glänsande prestation av min hund och vittnar om ett gott utpräglat förstånd. Liknande händelser hava inträffat flera gånger.

Jag skulle kunna berätta Eder massor av dylika fall men kan återkomma härtill en annan gång, då jag gärna vill nämna något om tankeöverföringen från människan till hunden. En gång under de första åren sedan jag blivit blind satt jag försjunken i djupa tankar. Min hund låg under bordet och tittade på mig. Plötsligt reste han sig upp, försökte föra bort mina händer från ansiktet för att kunna se mig. Sedan han lyckats därmed ville han leka med mig; jag reagerade icke, varpå han hämtade en träbit och därpå en kunga. När detta icke hjälpte, gick han rastlöst fram och tillbaka i rummet, sprang så plötsligt upp på väggen och rev ned förarselen, som han bar fram till mig. Han gjorde därpå några glädjesprång, som om han ville säga: "Kom, så gå vi ut". Härmed hade han träffat det rätta, för jag tänkte: Du har rätt, nu gå vi ut och promenera, vart som helst. Sedan vi kommit ut genom dörren, stannade han, väntande på vad jag skulle säga. Det var mig emellertid likgiltigt, vart han gick, och jag sade åt honom, att gå vart han ville. Han satte sig i rörelse och gick några gator rätt fram, tog därpå av till höger, gick över några gator och gick så åter till höger. Nu förstod jag vad han ville. Ytterligare några gator framåt och vi voro framme vid vår föreningslokal, där han förde mig in och fram till min gamla plats samt visade tydliga tecken till glädje att hava lyckats med sitt arbete. Så ofta hunden märkte, att jag försjönk i allvarliga funderingar, upprepade han vandringen till föreningslokalen.

Förvånansvärt väl förstodo hundarna mina tecken. Jag behövde t. ex. bara vinka med fingret, så kommo de. Höjde jag fingret, så hette det: "Pass

gå". Pekade jag därtill på en bestämd person, så begrepo de, vad jag menade. Att tala om alla andra små tecken skulle draga för långt ut.

Jag vill emellertid vidare tala om, att jag även haft en hund, som kunde skratta. Nu skratta Ni säkert själva. Men det är verklighet och många ramla uppfödare hava övertygat sig därom. För att han skulle göra detta, kittlade jag honom i maggropen och så snart jag sade: "Kom, nu skall du skratta", så lade han sig genast ned och sparkade med benen. Tog jag därpå tag i honom, så spärrade han upp käken, drog näsan långt tillbaka och gjorde en grimas samt utstötte härvid toner som en människa, vilken skrattar helt hjärtligt. Var och en, som såg detta, skrattade så tårarna rann. Så snart som hunden märkte det, blev han ond, då han aldrig kunde tåla, att någon skrattade ut honom. Jag måste då alltid hålla tag i honom, ty han blev fruktansvärd arg och visade ingen misskund mot någon, icke ens mot personer, som under flera år besökt mig.

"Bess"

"Första gången som tävlingsförare".

"Tävlingsförare" - frågar sig kanske mängen - "vad är det för något, som har med hunden att göra"? Ordet tävlingsförare känns nog igen, då det gäller motortävlingar o.d., men kanske icke i samband med hundintresset. Jo, då det gäller den på senare tider så mycket omdiskuterade skyddshunden. - Detta medlemsblads läsare hava sig nog till största delen bekant, väl som manna med en skyddshund och med allt det intensiva arbete, som ligger däriakt, varför jag ej ingår närmare därpå.

Jag börjar därför genast med att skildra mina intryck från min första skyddshundstävling: - Då jag beslöt mig för att - som det så vackert heter - dressera min hund, var det huvudsakligen på grund av den omständigheten, att min tid ej medgav någon extra halvtimme på de motionsstunder jag varje dag tillbragte tillsammans med min vän "Jackie", ty min åsikt att fritiden var ute delades synbarligen ej av min fyrbente s.k. följeslagare, vilket han nog var minst av allt. En hund skall hava sin frihet, men blott när husse eller matte givit sin tillåtelse därtill. Nåväl - under en skicklig instruktörs ledning artade sig hunden ganska väl - men på avslutningen blev han givetvis ett lysande fiasko! Men då beslöt jag mig för att gå in med all den energi, som var mig mäktig, och inom kort stod jag startklar för min första tävling. - Det gäller då först och främst, att både hund och förare äro i god kondition, ty därförutan är tävlingen på förhand förlorad. Veterinären stod genast beredd att giva mig en första nådestöt, ty den tvåkrona, som Jackie en längre tid sparat åt mig i sin magsäck, var just då i vilt uppror, men med en lagom dosis morfin var saken snart ordnad. - Spårningen visades mycket ringa intresse, och den första präktiga nollan i protokollet kunde anses ganska klar. Men min tillförsikt ökades dock, då ett par av de övriga hundarna i pur förskräckelse satte av till skogs och motionerade där i fröjd och gamman, tydligen tagande livet från den mera skämtsamma sidan, och då sken Jackie som solen kan göra över F.S.S.S.H:s klubbpalats vid vart gudasköna träningsfält i Ulvsunda. Följande moment genomgingos med gott resultat - enligt min egen åsikt, vilken sorgligt nog icke delades av alla. Plankhoppet hade dock säkerligen givit bättre poäng, om inte min lille adept funnit det bättre att sätta full fart vid sidan av planket. Jag förklarade dock, att han hoppade briljant, när han var vid sitt bästa humör, och förmodligen höjdes poängsumman därigenom ganska avsevärt. - Komna så till de verkligt krigiska momenten under tävlingen,

da det gäller för hunden att uppsöka en ur "Altifinpäsen" framtagen, och någon buske utkastad s.k. "sportkostym", i vilken man mot ett väl tilltaget gage instoppat en kraftigt tilltagen mansperson, lyckades Jackie även väl, och programmet kunde anses genomgånget.

Tävlingen fullföljdes icke så lekande lätt som av ovanstående kanske framgår, men en tävling är synnerligen lärorik för föraren, som då lättast insår, vilka fel som begåtts vid hundens dressyr och hans "iordningställande" till tävlingen, då hundens kondition och humör bli satta på mycket hårda prov.

Att även hunden mår väl av dessa hårda prov, vill jag här framhålla såsom min bestämda åsikt, ty hundens intelligens skärpes och vaksamheten uppövas till det otroliga genom denna exercis, och fullblod av skyddshundraserna trivas inte och må icke väl av det stillaliggande livet som annars lätt blir en stadshunds sorgliga lott och som så småningom måste medföra hundens försöfnings. Härmed ett tack för denna gången.

Håkan Jarvin

Nya appelldressyrkurser.

Här börjas i januari anordnas kurser med undervisning i appelldressyr enligt följande program:

- a). Tisdagar och fredagar för hundar i rikännade raserna airedaleterrier, boxer, dobermann, riesenschauzer, rottweiler och schäfer.
- b). Föreläsningar för hundar av övriga raser.
- c). Tisdagar och fredagar fortsättningskurs för förare och hundar vilka tidigare genomgått föreningens utbildningskurser.

Vidare anordnas kurser i skyddshund- och rapporthunddressyr, vilka kurser dock icke börja förrän i februari.

Anmälan till deltagande kan ske nu till föreningens sekreterare Bertil Schröder pr tel. 13844 eller till kursledaren Kamrer E. Sandstedt tel. 82950 i bägge fallen efter kl. 6 em.

Vad jag icke skall göra??

Låt aldrig hunden rusa ut på gatan, så fort som Ni öppnar porten (gäller särskilt för stadsbor). Jag såg häromdagen en boxer komma rusande ut ur en port och ut på gatan, där han manglades sönder av en bil, som passerade. Mattes förtvivlan kan lätt tänkas, då hon ju hade sig själv att skylla. I övrigt ser det alltid illa ut, att icke hava bättre ordning på sin hund än att denna får rusa ut ur huset, utan att jag vet, vad som finnes där utanför. Det kan vara ett litet barn, som blir skrämt, eller en äldre person snubblar ikull. För att icke tala om huru många hundslagsmål, som uppstått på det viset. Självt har jag som regel att alltid hava hunden kopplad, då jag går ut ur porten.

????? FRÅGELÅDA ??????

Redaktionen för F.S.S.S.H:s Meddelande får alltsom oftast emottaga förfrågningar om alla möjliga olika detaljer i hundens vård och skötsel.

Säkerligen hava flera av medlemmarna intresse av att taga del av dessa och komma vi här undan för undan att återgiva frågorna samt utbedja oss svar. Svaret ställes till redaktionens adress och kuvertet märkes "Frågelådan":

- 1). Bör jag om vintern bada min hund och i så fall, huru ofta?
- 2). När jag är ute och promenadgår med hunden, skall jag då alltid, när han går vid min sida, fordra, att hunden går med huvudet i jämnhöjd med vänstra knäet?
- 3). Huru ofta behöver hunden "gå ut"?

Redaktionen emotser tacksamt såväl svar på dessa frågor, som nya frågor och kommer att införa alla meddelanden, som kan hava intresse för flertalet av medlemmarna.

Rottweilerhunden Cintras-Siki, S.K.K. 566 C.C död.

En av våra mera kända tävlingshundar, Cintras-Siki, har dött. Säkerligen känner ägaren Kandidat Sven Hydén förlusten av hunden synnerligen smärtan, så mycket mer som Siki under sin knappa 5-åriga levnad tillfört sin husbonde icke mindre än 11 hederspriser. Siki har vidare deltagit i 4 uppvisningar.

Tryckfelniesses spalt.

Liksom alla större tidningar har även "F.S.S.S.H:s Meddelande" gästats av denne glade herre. I meddelande Nr 2 står sålunda angivet, att segraren i championklass vid Rottweilerklubbens tävlan fördes av Herr M. Mårtensson, vilket naturligtvis i stället skall vara Herr M. Åkesson.

GOD JUL - GOTT NYTT ÅR.

Då detta nr troligen är det sista före jul, passa vi på tillfället att önska våra läsare En riktigt god Jul och Ett Gott Nytt År.